

R O Z S U D E K **J M Ě N E M R E P U B L I K Y**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupeného JUDr. Václavem Krondlem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 20, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 6. 2004, č. j. 17 Cad 129/2003 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále i „stěžovatel“), rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutím žalované č. I., II., III., všechny ze dne 4. 7. 2003, č. xxxxx. Krajský soud při svém rozhodnutí vycházel z následujících skutečností:

Rozhodnutím č. I. žalovaná přiznala žalobci od 21. 5. 1995 plný invalidní důchod podle § 29 zák. č. 100/1988 Sb. v platném znění ve výši 4320 Kč měsíčně. Rozhodnutím II. žalovaná zamítla podle § 56 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. žádost žalobce o zvýšení částečného invalidního důchodu, protože dodatečně provedený zápočet doby pojištění ve zvýhodněné kategorii od 1. 1. 1984 do 31. 12. 1986 a od 1. 1. 1988 do 31. 12. 1992 zůstal bez vlivu na rozhodnutí ze dne 7. 1. 1998 o přiznání částečného invalidního důchodu ve výši 4228 Kč. Rozhodnutím III. žalovaná zamítla podle § 56 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. žádost žalobce o zvýšení plného invalidního důchodu, protože dodatečně provedený zápočet doby pojištění ve zvýhodněné kategorii zůstal zcela bez vlivu na rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2000, kterým byl přiznán plný invalidní důchod ve výši 7790 Kč. Těmito rozhodnutími byl realizován rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 17 Ca 148/95.

Krajský soud v Plzni v žalobou napadeném rozsudku s odkazem na pravomocný rozsudek č. j. 17 Ca 148/95 – 126 ze dne 14. 5. 2001 dospěl k závěru, že v uvedeném řízení bylo dokazování, týkající se období let 1984 – 1992 z hlediska odpracování směn na preferovaných pracovištích, provedeno vyčerpávajícím způsobem, stěžovateli se nepodařilo prokázat odpracované směny v preferované kategorii v r. 1987 již v předchozím řízení a tudíž nebyl žalovanou v mezích žalobních bodů zkrácen na svých právech postupem a

rozhodnutím správního orgánu a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel dovozoval naplnění důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když spatřoval nezákonnost v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Konkrétně vytýkal soudu závěr, že v r. 1987 neodpracoval ve zvýhodněné kategorii žádnou směnu, čímž mu nevznikl nárok na zařazení do zvýhodněné kategorie při výpočtu důchodu. Stěžovatel má za to, že v letech 1984 – 1992 vykonával stejný druh práce se stejnými právy i povinnostmi tedy včetně sporného roku 1987, v němž stejně jako v letech ostatních odpracoval přibližně stejný počet směn v preferovaných kategoriích. Z napadených rozhodnutí pak vyplývá, že v preferovaných kategoriích podle výpočtu žalované odpracoval přes 19 roků a do hranice 20ti let mu chybí 20 dnů, které zcela jistě odpracoval v r. 1987. K této skutečnosti měl přihlédnout jak soud, tak i správní orgán. Vytýká také soudu, že ohledně zaměstnání, resp. výše odpracovaných směn v preferované kategorii v r. 1987 neprovedl řádné dokazování. Dále v kasační stížnosti namítal pochybení žalované v přehledu dob pojištění v osobním listu důchodového pojištění tím, že zaevidovala trvání pracovního poměru u společnosti KSNP B. do 31. 12. 1983 místo do 31. 1. 1984, i když délka zaměstnání v tomto případě nebyla předmětem soudního sporu. Toto pochybení má vliv na počet směn v preferované kategorii a v případě jeho nápravy by stěžovatel odpracoval 20 let a 11 dní v preferované kategorii.

Z předložených spisů 17 Cad 129/2003 a 17 Ca 148/95 Krajského soudu v Plzni vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Ve včas podané žalobě stěžovatel uplatnil jeden žalobní bod spočívající v nesprávném stanovení počtu odpracovaných směn v preferované kategorii v r. 1987. Namítá, že v uvedeném roce odpracoval přibližně stejný počet směn jako v ostatních letech v období 1984 – 1992 a v případě předložení podkladů za rok 1987 by vyšlo najevo, že počet směn odpracovaných v preferované kategorii se v uvedeném roce nerovnal nule. Do hranice 20ti let odpracovaných v preferovaných kategoriích žalobci schází 20 dnů a má za to, že je v r. 1987 odpracoval a k této skutečnosti mělo být přihlédnuto. Závěr o tom, že v r. 1987 neodpracoval žádnou směnu v preferované kategorii považuje stěžovatel za nesprávný a za nesprávná i napadená rozhodnutí, která z uvedeného závěru vycházela. Navrhl důkazy výsledkem svědků.

Žalovaná ve vyjádření odkázala na pravomocný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 5. 2001 sp. zn. 17 Ca 148/95, na základě jehož závazného právního názoru napadená rozhodnutí vydala a zdůraznila, že stěžovatel uvedené řízení a závěry soudu v rozsudku týkající se počtu odpracovaných směn v preferované pracovní kategorii v r. 1987 nezpochybnil podáním odvolání. Vyslovila domněnku o účelovosti žaloby, neboť teprve po vyhotovení osobního listu důchodového pojištění na základě závazného právního názoru vysloveného soudem v rozsudku zjistil stěžovatel celkový počet roků v preferované pracovní kategorii, které rokem 1987 zpochybňuje.

V připojených osobních listech důchodového pojištění ze dne 2. 4. 2003, 5. 5. 2003 a 3. 6. 2003 vypracovaných k rozhodnutím žalované č. I., II., III. je započtena doba pojištění od 1. 1. 1987 do 31. 12. 1987 v trvání 365 dnů zaměstnání bez zařazení do I. či II. pracovní kategorie.

V rozsudku ze dne 14. 5. 2001 č. j. 17 Ca 148/95 – 126, jímž byla zrušena rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 1995, 12. 1. 1998 a 18. 4. 2000, zavázal Krajský soud v Plzni žalovanou provést za roky 1984 – 1992 správné zařazení zaměstnání do pracovní kategorie podle prokázané výše odpracovaných směn v I.AA a I.A kategorii v rozsudku uvedených. Tento výčet nezahrnuje r. 1987 a důvody nezařazení vyplývají z odůvodnění rozsudku. Uvedený rozsudek stěžovatel ve výroku o věci samé odvoláním nenapadl, rozsudek nabyt právní moci dne 2. 8. 2001 a stal se vykonatelným.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu stížních bodů uvedených v kasační stížnosti a po posouzení výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Pro rozhodnutí ve věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že jediným žalobním bodem v řízení před krajským soudem byla námitka týkající se započtení asi 40 dnů zaměstnání v r. 1987 v preferované pracovní kategorii. Pro nápravu stěžovatel navrhl provedení dokazování. Jak bylo již výše uvedeno, doba zaměstnání od 1. 1. 1987 do 31. 12. 1987 byla z hlediska jejího zařazení do preferované pracovní kategorie posuzována v řízení u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 17 Cad 148/95 se závěrem, že uvedenou dobu nelze pro nedostatek důkazů zařadit mezi zaměstnání v preferované pracovní kategorii. Tento závěr krajského soudu stěžovatel nezpochybnil odvoláním, stal se proto pro žalovanou závazný při vydání rozhodnutí napadených žalobou. Žaloba svým obsahem nahrazuje odvolání proti rozsudku KS v Plzni ze dne 14. 5. 2001 č. j. 17 Ca 148/95 – 126, které však stěžovatel v zákonné lhůtě nepodal. Shledal-li krajský soud napadená správní rozhodnutí správnými vzhledem k právnímu názoru jímž byl správní orgán předchozím rozsudkem vázán, rozhodl v souladu se zákonem, zamítl-li žalobu, aniž by ve věci prováděl další dokazování.

Tvrzená stížní námitka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), která je však svým obsahem námitkou ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., týkající se nezapočtení doby zaměstnání v r. 1987 v preferované pracovní kategorii, je na základě shora uvedeného shledána Nejvyšším správním soudem nedůvodnou. Žalovaná nepochybnila, pokud na základě závazného právního názoru krajského soudu v předchozím řízení nezapočetla v r. 1987 žádnou dobu zaměstnání v preferované kategorii a Krajský soud v Plzni v řízení nepochybil, když neprováděl dokazování o možnosti zařazení zaměstnání v preferované pracovní kategorii v uvedeném roce.

Konečně k námitce stěžovatele, týkající se nesrovnalostí v započtení dob zaměstnání na přelomu r. 1984 v době trvání pracovního poměru u společnosti KSNP B. soud nemohl ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout, neboť jde o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. Důvody kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak ve svém souhrnu nebyly naplněny.

Závěrem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné učinit poznámku, že výsledek tohoto řízení nebrání stěžovateli požádat žalovanou o přepočtení dávek, má-li k dispozici důkazy, které nebyly soudem dosud hodnoceny a týkající se zápočtu dob zaměstnání v preferované pracovní kategorii v r. 1987.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že nezjistil stěžovatelem tvrzené důvody kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ani jiné vady, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného výroku rozsudku krajského soudu a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spoj. s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu